

SEMİH GÜMÜŞ

ROMAN
KİTABI

ELEŞTİRİ

SEMİH GÜMÜŞ
ROMAN
KİTABI

Can Yayınları 1960

© 2011, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Adam Yayıncılık, 1991

Can Yayınları'nda 1. Basım: Mart 2011

Bu kitabın 1. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-1288-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

SEMİH GÜMÜŞ
ROMAN
KİTABI

ELEŞTİRİ

Semih Gümüş'ün Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Başkaldırı ve Roman, 2008

Eleştirinin Sis Çanı, 2008

Kara Anlatı Yazarı Vüs'at O. Bener, 2008

Öykünün Bahçesi, 2008

Yazarın Yalnızlık Burcu, 2008

Modernizm ve Postmodernizm, 2010

Öykünün Kedi Gözü, 2010

SEMİH GÜMÜŞ, 1956'da Ankara'da doğdu. 1971'de Ankara Fen Lisesi'ne girdi, 1981'de Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi. İlk yazısı aynı yıl *Yazko Edebiyat* dergisinde yayımlandı. 1981-1985 yılları arasında *Yarın* dergisinin, 1995-2005 yılları arasında *Adam Öykü* dergisinin genel yayın yönetmenliğini yaptı. 2006 Aralık ayında *Notos* dergisini çıkardı ve şimdilerde bu derginin genel yayın yönetmenliğini yürütüyor. Kendine özgü çözümleyici bir eleştiri anlayışına sahip olan Semih Gümüş'ün 1991'de *Roman Kitabı*, 1994'te *Kara Anlatı Yazarı*, *Karşılıksız Yazılar*, *Yazının ve Tarihin Bilinci*, 1996'da Cevdet Kudret Eleştiri Ödülü'nü de alan *Başkaldırı ve Roman*, 1999'da *Öykünün Bahçesi*, 2002'de *Puslu Ada*, 2003'te *Yazının Sarkacı Roman*, 2005'te *Yazarın Yalnızlık Burcu*, 2007'de *Eleştirinin Sis Çanı*, 2010'da *Modernizm ve Postmodernizm ile Öykünün Kedi Gözü* adlı kitapları yayımlandı.

“Karanlık uçurumların iyice doldurulması,
işte aradığımız durum.”

FYODOR DOSTOYEVSKI

İçindekiler

Yazının Zoru ve Bir Eleştiri Arayışı (Önsöz)	13
Bir Arayışın İçinde Roman Kavramı	
Romanda Tıp Yaşıyor mu?	27
Yazının Kendiyle Yüzleşmesi	37
Tarihin Anlamı ve Romanda Tarihseli Soyutlamak	
Tarihseli Kavramak ve <i>Yukarışehir</i>	45
Tarihi Kötüye Kullanmak ve <i>Yediçınar Yaylası</i>	65
Tarihseli Öykülemek ve Kerbela	79
Roman ve Yazınsal Gerçeklik	
Yaşanmış Bir Politik Roman:	
<i>Yaşamak Güzel Şey Be Kardeşim</i>	87
<i>Yeşilçam Dedikleri Türkiye'nin</i>	
Başarısı ve Başarısızlığı	101
<i>Kılavuz: Kendini Yazan Yazı</i>	117
<i>Çağdaş Bir Anlatı Olarak</i>	
<i>Berci Kristin Çöp Masalları</i>	127
Bir Durum Camdanöyküsü	135
Yedinci Adamın <i>Gurbet'i</i>	143
<i>Turnalar: İyiler Korusu</i>	147
Her Şeyden Önce, Bir Roman	153

Bir Döneme Teğet Kalan Roman	157
Kavramların Ötesi	
Aşkın(lık), Biçem, Bilgi, Bilinç-Akışı, Dışsal, Edim, Eleştirel Okuma, Görüngü, İçyolem, İçkin(lik), İçsel, İmge, “İyi Roman”, İzlek, Kategori, Kitsch-Roman, Konu, Organik (Roman), Retorik, Teknik, Yanılsama, Zaman	169

Yazının zoru ve bir eleştiri arayışı (Önsöz)

Yazmak, bütün öbür anlamlarının ötesinde, yazma eylemini yaşıyan insanın, ilkin kendini var etme biçimi olmalı.

– İnsan niçin yazar (ve yaşar)?

Kıyasıya yaşamanın pek çok yolu varken.

Belki insanın iç dünyasıyla yaşamayı seçmesi yüzünden –ya da yaşananların nedenleri parantez içine alındığı için– . İç dünyasını acıtacağını önceden kestiremeden.

Günahlarından arınmanın bir biçimi olarak belki de; böylece yeni bir günah işlemeye kalkışarak...

Nasıl bir çekim gücüdür, insanı yazmak ve yazmak zorunda bırakan?

Lawrence Durrell haklı olabilir: “Aptalca bir soru”! Gelin görün ki, zekice yanıtlamaktan da alamıyor kendini: “Kendimi kollamak için.”

Arkadaşları kendini daha çok sevsin diye yazdığını söyleyen G. García Márquez’in durumu ondan farklı mı acaba? İçtenlikle konuşur Márquez, hiç kuşumuz olmasın; üstelik ünlendikten sonra eski dostlukların kopmaz bağlarını, paylaşılmış bir geçmişe duyulan özlemlerle, apayrı bir yerde tutmaya başlamıştır. *Yüzyıllık Yalnızlık*’tan sonra edindiği yeni dostlarının sevgisini çoktan kazanmıştır o.

Milan Kundera’nınki ise, sanırım atak bir kendini gösterme biçimi ve özseverliğin dışavurumudur. “Kimsenin söylemediğini söyleyerek, herkese karşı çıkmak” istiyor o. “O halde,

yazmak da, işte bu karşı çıkma zevki; herkese karşı bir başına olma mutluluğu; düşmanları kışkırtma, dostları da tedirgin etme sevincidir.”

Michel Butor tutumunu dinginlikle açıklıyor. Onun için yazmak, “Bizi dört bir yandan saran, neredeyse kudurmuş bir dünyada, ayakta kalabilmemiz, yaşamımızı ussal bir biçimde sürdürebilmemiz için, olağanüstü bir yoldur.” Onun şu sözleriyle gittikçe bütünleştiğimi de fark ediyorum bu arada: “Satmak için değil, yaşamımın birliğini sağlamak için yazıyorum – yazı benim belkemiğimdir.”

Çağdaş dünyanın yanılıcı, acımasız, ürkünç görünümü karşısında yazının cesaret veren gizilgücüne sığınmak, kendi varoluşumun bilgisini edinmek, roman sanatının insanın iç dünyasını arındıran sorularıyla iç içe yaşamak – bunlar da benim *sessizliğimin* anlamları işte.

* * *

Roman sanatının çağdaş dünyanın öğütücü yanları karşısında sürgit öldürüle gelmekte oluşu, doğrusu, inandırıcılığını yitirmiş savların hâlâ ikide bir ortaya atılışına dayanıyor. Romanın yok olup gideceğini bekleyenler, yaşlanıyorlar; oysa roman sanatına herkesin öyle gereksinimi var ki.

Kaldı ki, tanımlanabilir bir roman var mıdır? Herhalde bir olgunun yadsınabilmesi için, ilkin onun adamakıllı belirlenmesi gerekir.

Yaratım ve okuma edimlerinin paylaştıkları bir sürecin eşit haklı bileşeni olarak almayı başarabilirsek eğer, ondan umudunu kesmiş olanlara da bambaşka görünebilir roman. Bu etkinliği gösterebilen romanın ölmesi ise, –en azından bizim görebileceğimiz bir erim içinde– olanaksızdır.

Romanın asıl sorunu, insanın iç dünyasında yaşananlar.

Demek ki bugün yazınsal eleştiri, romanın üstüne eğilirken, yaşadığımız dünyanın altüst oluşları ortasında, çağdaş bireyin de yeni duyarlıklar içinde değişmekte ve kendini yenilemekte olduğunu göz önüne alacaktır. Değil mi ki roman ye-

ni bir gerçekliği kuşatmaktadır, eleştiri de kendini ona göre yenilemelidir.

Yeni bir eleştiri ve yeni bir roman, sonsuza değen bir sarmal içinde, birbirlerini üretip çoğaltarak ilerliyorlar.

Eleştiri, roman sanatının sırdaşdır (bu yüzden ne yargılamaya, ne de yönergeler vermeye kalkışır): Romanın biçimsel örgenlerine sokuldukça anlamını da katlarına ayıracak, anlatının düzlemlerini çözerken, kendini de anlamlandıran bir düzey kuracaktır. Terry Eagleton, “Eleştirinin görevi yapıtın bir yorumunu vermek değil, onun sessizliklerini konuşmaktır,” diyor. Jean-Paul Sartre ise, Eagleton’dan önce gelir bu yenilikçi değerlendirme anlayışına. Sartre, “Okuyucunun yarattığı sessizlik bir *nesnedir*,” diye saptıyor bu eleştiri kavrayışını ve gene çarpıcı bir biçimde çözüyor: “Ve bu nesnenin içinde daha başka sessizlikler vardır; yazarın söylemediği şeylerdir bunlar.”

Eleştirinin burcunda paylaşılır bu sessizlikler. Orada herkes farkına varır ki, ne roman ne de eleştiri kavramları dural kategorileri imlerler.

Estetik ölçütleri esnek bir yaklaşımın, yeni bir eleştiri için neredeyse bir önkoşul yerine geçeceğini düşünüyorum. Bu esneklik bazen eleştiriden yana bükülmeye de yol açabilir. Eleştirel yazı, yazarının istemleri ve taşıdığı ilkelerin katılığı karşısına kendi özgül direnişini çıkarabilir. Nesnesiyle, yani romanın yazınsal gerçekliğiyle bütünleşmiş olur o anda.

Yazınsal yazının gücünün yazarı zorladığı, hatta bazen eline geçirdiği anlarda, yazı kendi iç sağlamlığına güven duymanın sevincini yaşarken, yazar da yazının eline geçmenin coşkusuyla ilginç serüvenlere kapılabilir. Jean Genet, *Giacometti'nin Atöl-yesi* adlı denemesinde Giacometti'nin sanatıyla kendi yazısı arasında olağanüstü bir özdeşlik kurarken (tabii böyle yaptığını söylemeden), kendisi de ortaya çıkan metne tuhaf bir hayranlıkla bağlanmaktadır sanki. Yazarının bazen elinde olmaksızın yaşadığı bu esriğin bir örneği olan *Borges ve Ben*'de ise, Jorge Luis Borges'i anlatan yazarın kendisi değil, yazının kendisidir artık. Albert Camus de *Sisifos Söyleni*'nde, içindeki ateşleri tutuşturan bir yazı üretir. Selim İleri'nin nasıl bir tutkuyla yazdığını onun okurları bilir en azından. Yazınsal yazıya sonsuz bir saygının ürünü olan uzun denemeleri içinde, kendi edasını en çok yakıştırdığı kitabı *O Yakamoz Söner*'dir herhalde. Enis Ba-

tur ise, “Türk edebiyatında, kendisini yazıyla bu denli özdeşleştirmiş çok az şair ve yazar olduğunu düşünüyorum,” derken bile, –tabii bugüne dek yazdıklarını okumuş olan okuruna– böbürlendiği duygusunu estirmez doğrusu. O da *Kediler Krallara Bakabilir*’deki denemeleriyle, kendi biçimiyle en çok bütünlüştüğü anın kesitini verir.

Söz açtığım konunun ardında sanırım bir boşluk bırakarak buraya geldim: Yazınsal denemenin bağlamı içinde anılabilecek örneklerdi yukarıda adlarını andıklarım. Eleştirinin düzlemine taşındığımızda, kendini daha çabuk ele veren bir yazıyla karşılaşmış oluyoruz. Yazınsal bir yazı olduğu besbelli bu tür eleştirinin; yazınsal söylemin alanını seçmedikçe, etkili olamayacağı da baştan söylenebilir.

Eleştiri yazısı, yazarının ayırt edici dilini, biçimini, hatta düşünsel kurgusunu taşımalıdır; öyle ki, okuru “güzel” bir yazı okuduğunun *da* farkında olsun. Yoksa kurmacanın gücü karşısına daha baştan yenik çıkacak demektir. Ondan sonra, ancak bir asalak olarak romanın yanında yer alabilir.

Elias Canetti de, “Bir yazar ya *özgündür* ya da yazar değildir,” derken, yazınsal bir yazının içinden sesleniyor: “Yazar, derin ve yalın bir biçimde, bizim onun kötü alışkanlığı diye adlandırdığımız yazı aracılığıyla özgün olur. O denli özgündür ki, kendisinin böyle olduğunun bilincine varmaz bile.” Canetti’nin bir varoluş biçimine dönüştürdüğü yazınsal inandırıcılığını ve hümanizmini *Roman Kitabı*’nın kokusuna sındırmeye çalıştığımı da bu arada belirtmem gerekir.

Eleştiri, yazarı değiştirecek etkinliğe ulaşabilir, yani yaratım sürecine karışabilir mi? Böyle bir amaç güden, sanırım baştan yitirmiş demektir. “Doğru”ları göstermek için üretilen bir eleştiri yazısını hoş karşılamak pek güç olur. Eleştiri, o kendisinin bile farkında olmadığı özgün yaklaşımlarını nesnesi karşısında sınırlar fakat hiçbir zaman ele aldığı romanları sınırmaya kalkışmaz.

Eleştiri, yazınsal yazı ile dizgesel düşüncenin kırılma noktasında kimlik kazanır.

Terry Eagleton, eleştirel yorumlamaya da kendince bir değer biçtiği şu sözlerinde, “Aslında bir yapıtın aynı zamanda bir yeniden yazımı olmayan okunuşu yoktur,” derken, çoğul (eleştirel) okumanın etkin bir yazınsal çaba olduğunu belirtmiş oluyor. Hatta kendini çok kolay ele verdiği izlenimini uyandıran romanlar bile, okuma ediminin çıkış noktasına ve yöneldiği açığa göre, farklı ya da karşıt yorumlara temel olacak çözümlenme düzeylerine yol açabilirler. Anlatı düzlemini yatay bir değerlendirmeye kuşatan eleştiri, çözümlenme düzeyleri arasında dikey bir irdelemeye de zorunluluk duyar. Bu derinliğine ve çözümlenici okuma etkinliğini her “iyi roman” bekler; dahası, onsuz yalnızlaşır. Eleştiri ancak bir romanın yatay ve dikey düzlemlerinin anlam, biçim ve dil çözümlenmelerini gerçekleştirdiğinde çağdaş ve yeni sayılabilir. Yoksa örneği pek çoğalmış olan yalınkat “kitap tanıtma” yazılarının süreği olmanın ötesine geçemez. Adalet Ağaoğlu’nun *Hayır...* romanını eleştirel okumanın süzgecinden geçirmemiş bir eleştiri, bir “Hayır... yazısı” olarak düşünülemez bile. Ya da Yaşar Kemal’in romanı yalnızca geçmişin değerlerinin bugüne ve geleceğe baskın tutulması olarak değerlendirildiğinde, eleştirel bir yaklaşımdan henüz söz edilemeyecektir.

Öte yandan, çözümlenici eleştiri düzeyindeki düşünsel bir çalışmanın kendine uygun bir nesneye zorunlu olduğu da atlanamayacak bir sorun olarak beliriyor. Yazınsal okuma edimi, yazınsallığı kuşkulu yapıt karşısında ne yapacaktır? Bu durumda eleştirel okumanın düzeyi ister istemez değişir. Sözgelimi Kemal Tahir romanının yenilikçi eleştiri tutumuyla büyük ölçüde çözümlenemez bir yapısı vardır. Kemal Tahir’in romanları ne art-alanlar açar, ne yan-anlamlar üretir, ne de okuma düzlemlerini çoğaltan bir biçimsel yapıdadır. Kısacası, çözümlenici eleştiri çabasını tüketmek için bire birdir bazı romanlar.

Kötü eleştiri iyi romanı kovamaz ama kötü roman iyi eleştiriyi pekâlâ kovabilir!

Ya kötü eleştiri iyi eleştiriyi?

Eleştirel düşünceyi ucuzlatan kolaycı eleştiri, kendisi yazınsal bir değer üretmediği gibi, yazınsal değeri kuşkulu romanları öne çıkarmak için epeyce uğraşiyor. Birbirini kollamanın kendine açtığı sayfalarda, edebiyatın içine sızmanın yollarını bulmakta güçlük de çekmiyor.

Yazınsal eleştiri ve anlatının *kitsch*'lerine karşı roman sanatının içkin değerlerini korumanın önemi şimdi çok daha artmış durumda.

Kitsch tutumu, *kitsch* davranışı... *kitsch-eleştirmen*'in *kitsch* gereksinimi: kendi benzerlerini güzel göstermek için ayna tutup, kendi güzelinde kendini bulma çaresizliği.*

Kötü eleştirin egemenliğini sürgit beslediği, yaşam alanına dönüştüğü için, "kitap tanıtma" yazısı da güvenilirliğini yitirmiş oldu. Yaşamı boyunca binlerce kitap tanıtma yazısı yazmış olan Hermann Hesse'in okumanın yaygınlaşmasına yaptığı katkıyı da, eleştirin yazınsal onurunu önemsemeyen *kitsch-eleştirmenler* nasıl olsa umursamıyor.

Eleştirin coğrafyası içinde kendince bir yer tutmuş olan kötü eleştiri, iyi eleştiriye bu coğrafyanın kıyasına köşesine itmeye çalışıyorsa da, kendi bildiğiyle kendini sınırlayan çabaları aşamıyor. Kalabalığın bir türlü ağırlık koyamayışının çaresizliğini yaşıyor. İyi eleştiri, çevresindeki sınırlayıcı etkenlere karşın, roman sanatının hep odak noktasında bulunan yerini bugün de koruyor.

Yazınsal yaratım biçimleri ve kurmaca anlatı sürekli bir değişim içinde. Eleştiri de bu sürece koşut bir yenilenmeyi kendi özgül koşulları içinde karşılıyor. Tabii bu değişim yazının suskunluğuyla atbaşı gitmiyor. Gelgitler içinde, gün geliyor, insanın kendine yetmezliği baş gösteriyor. Şimdi olgunluk düzeyine başkaldıran bir iç devinim çıkıveriyor ortaya. Ağrıyan bir yerleri kendine getiriyor insanı, iyileştirmeye zorluyor. Bu zora kulak vermeyi bir an savsaklamadan düşünsel değişiminizi tamamlamaya çalışacak, yazınsal eleştirin pusulasını dışındaki çekim alanlarından yalıtılmanın yollarını bulacaksınız.

Gaston Bachelard, "kendinde tartışılmamış konuları yıkmaya" ve "kolay deneylerle bağlantı içinde kurulmuş zihinsel alışkanlıkların katılığında kaçmaya" çağırıyor insanı hem de yüreklendirerek.

* Bu dayanılmaz tutuma doğrulttuğum aynayı Kundera'dan ödünç aldım. *Roman Sanatı*'nda şöyle diyor o: "*Kitsch* tutumu, *kitsch* davranışı vardır. *Kitsch-insan*'ın (*Kitschmenschen*) *kitsch* gereksinimi: Yalancıkta güzel gösteren aynaya bakma ve bu aynada kendini doyum sağlamış olarak görme gereksinimi."

İnsanın kendi kazanılmış kimliğini zorlamasından daha sancı verici bir durum olabilir mi?

Hem bu çağrıya kulak vereceksiniz, hem de iç rahatlığınıza sarsılmadan koruyacaksınız... Bachelard'ın eleştirel aklını edinmek, kendi kimliğini büsbütün yitirme ve hiçleşip kalma olasılığına karşı koruyucu bir kalkan yerine geçebilir.

Tabii sağduyu ve düşünsel kuşkuculuğun eşliğinde; başkalarından edinilmiş düşüncelerle olan bağlarımızı kopararak.

Bachelard burada, “Gerçekte bilimsel nesnellik,” diye uyararak, sorgulayıcı akla gönderiyor: “Dolaysız nesneyle ilişkiyi kestiğimizde, ilk seçimin çekiciliğini yok saydığımızda, ilk gözlemden doğan düşünceleri durdurduğumuzda ve çeldiğimizde olasıdır. Gereğince doğrulanmamış her nesnellik, nesneyle ilk ilişkimizi yalanlar.”

Bu sözlerle bir düşünme yöntemi öğütlenmiyor yalnızca; doğru dürüst bir birey olmanın da yolu gösteriliyor!

Geçmişte yazdığım bazı yazılar geliyor aklıma; roman sanatının bugününe de tortularını bırakan yenilikçi yönelimleri “tüketişim”... Hiçbir zaman bütünüyle değil ama büyük ölçüde, tükettiklerimi bir kıyıya bırakıp ellerimle denizi üstlerine çektiğimi sandığımda, “bilimsel nesnellığım”den kuşku duyabilir miydim hiç ya da verdiğim o ilk yargının doğruluğundan?

Yeni bir düşüncenin kıvılcımını aldığımda, yazılarımı kendimden de dışlaştırmayı sonradan öğrenecektim.

Eleştirel tutumumun nesnesiyle *ilk* ilişkisini yalanlamayı başarabildiğim bir düzeyi yakaladığımda, herhangi bir şeyi, bir roman akımını ya da yazınsal bir yönseme bütüncü bir alışla doğrulamak ya da yanlışlamak zorunda olmadığımın farkına vardığımda, yenilikçi roman anlayışlarıyla düşünsel ve etik yakınlıklar içine düşmüş bulunuyordum artık.

Asıl sorunum öteden beri Marksçılıktı... Düşünsel dünyasını Marksçılığın biçimlendirdiği bir insanın yazınsal eleştiri etkinliği de bu köktenci düşünce biçiminin izlerini taşıyacaktı kuşkusuz.

Geçirdiği büyük sarsıntıdan sonra şimdi, Marksçılığın geçerliliğini tartışanların yanı sıra, bir de onun yenilenip yenilenemeyeceği ikircimini çözmeye çalışanlar vardı. Bütün yaşa-

mını Marksçı düşünce dizgesinin belirlediği bir insan olarak, doğrusu Marksçılık ile aramda, kendime özgü bir ilişki biçimi belirleme zorunuyla karşı karşıya gelmiştim.

Ne “bilimsel” ölçütler kullanarak, ne de sağgörülü bir yaklaşımla yetinerek bu süreç kolaylaştırılabilirdi. Bir yenilenme olacaksa eğer, geçmişin kalıtının eleştirel aklın istemiyle değerlendirilmesi sonucu olacaktı besbelli.

Marksçı düşüncenin yenilenip yenilenemeyeceği sorusu- nu gene eskil bir belleğin ürettiğini düşünüyorum; sonra da, bu sorunun gene geleneksel düşünme biçiminin süreği oldu- ğunu. Yenilenecek olan nedir ki? Marksçılığın bütüncü bir dü- şünce dizgesi ve şaşmaz bir bilim olduğunu öne sürenler onun ardıllarıydı; böyle bilinmesinde Marx’ın bir kusuru yoktu ki düşüncelerinin yenilenmesine izin versin o!

Marx’ın kendisi ne bütüncü bir kuram olarak görmüştü yapıtını ne de böyle bir kuramın kurucusu olarak *salık bilgi* kategorileri yaratmıştı. Herhalde Engels’in, ölümünden sonra Marx’a mal ettikleri, sonra gelenlerin Marx’ın yapıtını put- laştırmalarına yol açmıştı. Aklın yerini iman, bilginin yerini inanç almıştı.

Oysaki sorun çok daha yalın biçimde alınabilirdi, şimdi çok yıllar sonra anlaşılabilmiş olsa da. Engels’in, çok benzer sözcüklerle Marx’ın mezarı başındaki ünlü konuşmasında söy- lediklerini daha sonra Lenin, N.A. Nekrasov’un şiirinden alıp Engels’in ölümü üstüne söyleyecekti:

Bir zekâ meşalesidir bu sönen,
Bir koca yürek ki artık çarpmıyor!

Karl Marx: Bir koca yürek ve bir zekâ meşalesi. Bütün ya- pıtı, gerçekten de onun her şeyden önce büyük bir bilgi depou- su, çalışma istemi, kavrayış yeteneği ve insansever olduğunu tanıtıyor.

Marx’ın yapıtlarını yenilemek, doğrusu saçma oluşunun yanı sıra (çünkü bu durumda artık Marx’ın yapıtı’ndan söz edilemeyecektir), önünde sonunda dogmacılığın yeni bir biçimi- ne izdüşecek olan, gene sonuçsuz bir çaba olarak kalacaktır.

Değil mi ki *yenilenmiş* bir Marx aranıyor, hiç kuşumuz olmasın ki, orada Marksçılık adına yeni bir tinsel bağlanma,

yeni bir “düşünce ve davranış kılavuzu” örgütlenmektedir.

Kant ya da Hegel’in düşüncelerinin yenilenmeye kalkışılması bir tür çılgınlık olmaz mıydı? Rosa Luxemburg, Gramsci, Althusser ya da Sartre’ın bütün yazılarını gözden geçirip yenilemeye çalışmak da tuhaf bir çaba olurdu herhalde. Politik yararcılığın kaba bir biçimi ya da.

Yazınsal eleştiri çalışmalarım içinde György Lukacs’ı da hâlâ tüketmiş değilim. Anıtsal yapıtına karşın ortaya koyduğu *statükocu* tutumu, yenilikçi romanı neredeyse hiçe sayan dogmacılığı, kuram tapıncını güçlendiren roman anlayışı karşısında, ondan öğrendiklerimi de temize çektim sonunda –ama atmadım–.

Marx’ın *düşünce biçimi*, roman sanatına olan bağlılığı ve eleştiri anlayışımı besleyen kaynaklar arasında şimdi de önemli bir yer tutuyor. Marx’ı, *Marxçılık* yanılısamasından kurtarıp özgürleştirmek, onun düşünceleriyle çok daha tutarlı bir ilişki düzeyi kurmaya yol açıyor. Bugün hâlâ 19. yüzyılın en kapsamlı eleştirel düşünce odağı ve en parlak düşünürü olarak görüyorum Marx’ı.

Ensonu, bir düşünsel yordam olarak alıyorum Marx’ın düşünce biçimini. Onun düşünce dünyasında, içinde arınabileceği olanaklar buluyor insan. Çözümleyici eleştirinin tarih, felsefe ve toplumbilim bağlamı; bazen yol açıcısı, bazen ışık tutucusu ya da kıvılcımı. Eleştirel sezgiyi besleyen parlak bir düşünce kaynağı.

Marxçılığın bir başına bütüncül bir kuram olamayacağını, üstelik eleştirel aklın bütüncül bir kuramı dışarladığını gördüğüm sıralarda, düşünce evreninin başka köşelerine sokulmaya başlıyordum. Antonio Gramsci’nin bağımsız-özgür düşünme ve davranma biçiminin ve hem kendine, hem dostlarına karşı hiç bırakmadığı eleştirel tutumunun etkileyciliği, Marx’ın ardından gelen en özgün geleneksel çekim alanını oluşturuyordu.

Yazınsal çevreni oldukça sınırlı olmakla birlikte, Gramsci’nin düşüncelerini, denebilir ki, bir *Gramsci kültürü* olarak içselleştiriyordum.

Yazınsal eleştiri çalışmalarımın bir sonucu olarak, ama ancak son yıllarda tanıyabildiğim çağdaş bir düşünürün dünyama girişi ise, hem zor oldu, hem de etkileyici. Roland Barthes’in

düşünsel etkisinin özgünlüğü, yenilikçi bakış açısını pekiştiriyordu. Şimdilerde kendi duruşumu Roland Barthes'ın tuttuğu ışığın renklerine göre ayarladığım, *Roman Kitabı*'nın bazı bölümlerinde de fark edilecektir sanırım.

* * *

Eleştiri çalışmalarına başladığımda, nereden nereye geleceğimi kestirememiştim; bunu bilmek olanaksızdı da.

Zaman'ın yaşamımızın bütün kesitleri içinde, karşı konulmaz ya da ona sığınılan bir öğütücü ve iyileştirici olduğunu pek çok kereler yaşayarak öğrendim.

İnsan ve tarih: sonra zaman geliyor. Bir zamanlar yerindeliğinden kuşku duymadığım yazılarımı şimdi zamanın eskitip tüketmiş olduğunu görüyorum. O yazıları da ben yazmışım!

Zaman: insan ve tarih kertesinde etkin bir dönüştürücü, eskimiş olanın yerine yenisini koyan.

Roman Kitabı'na bugünkü düşünsel kimliğimden dışlaştırdığım yazıları almadım. Bu yüzden bir ilk kitap sayılmaz *Roman Kitabı*. Dolayısıyla dergilerde yayımlanıp zamanla kendilerini tükettikleri için bu kitaba almayı hiç düşünmediğim, yani *Roman Kitabı* ile aşılmış ve hiç açığa çıkmayacak bir toplamdandır, "ilk kitap" olarak söz edilebilir.

Hem sonra, birbirlerinden bağımsız biçimde dergilerde yayımlanmış yazıların bir "kitap"ta derlenmesi de çoğun tatsız sonuçlar veriyor. Sayıları pek çok olan bu kırkambar örneği kitaplar, iç bütünlükten yoksun oldukları için yazarlarını da doğru dürüst anlatamıyorlar. Önümüzdeki kırkambarı ne olarak alacağız: Eleştiri mi, deneme mi, inceleme, araştırma ya da tanıtım yazısı mı? Yoksa başka bir şey mi?

Bu nedenlerle, *Roman Kitabı*'nı bir zamanlar dergilerde yayımlanmış yazıların bütününe bir araya getirerek oluşturmayı hiç düşünmedim. 1985-91 yılları arasında yazdıklarımın bugün de yaşadıklarına inandıklarım yer alıyor bu kitapta ve hiçbirini ilk yayımlandıkları gibi kalmadılar.

Yayımlandıkları güne dek, çıkarılan notların kırık dö-

kük biçimde bütünlenmesinden oluşan ön çalışmalardan ve bir sözcüğün ve tümcenin kendi yerini bulması için yapılan ve birçok kereler yinelenen tamamlayıcı yazımlardan sonra, sabırla arındırılarak son biçimi verilen yazılar, üstelik bu kez de *Roman Kitabı*'nı oluşturmadan önce bir kez daha gözden geçirilip yazıldılar.

Yeni okumaların ışığında, kendini ele veren eksik ya da fazla yanlar onarıldı; durdukları yerde sırtan sözcükler, benzetmeler, eğretilmeler başkalarıyla yer değiştirdi; emek-yoğun bir çalışmanın sonunda *Roman Kitabı*'nda son biçimlerini aldı seçilen yazılar.

İster kurmaca, ister çözümleme düzleminde yer alsın, her yazınsal yazı, böyle bir çalışmanın ürünü olup olmadığını hemen belli eder. *Roman Kitabı* ne ölçüde izdüşürüyor bu gerçeğe, doğrusu buna okurları karar vermeli.

Roman Kitabı, bir eleştiri serüveni ve "iyi roman" arayışının, sonunda kimliğini bulduğu bir düzeyi imliyor.

En başından en sonuna dek, başka hiçbir sanatsal yaratım alanına gönül indirmeden, yazınsal yaratım ve alımlama estetiğini her şeyin üstünde romanı nirengi alarak çözümlemeye kalkıştığı ve roman sanatının gizleri içinde oluşup örülmeyi seçtiği için, adı da *Roman Kitabı*.

Kendi arayış sürecim içinde, düşünsel kimliğimi oluşturanlar olarak adlarını andıklarım dışında, neredeyse yazdıkları her şeyi okuduğum Fethi Naci ile Berna Moran'ı özellikle belirtmeliyim. Yazılarını okudukça eleştiriye daha çok sevdi-ren, böylece eleştiri çalışmalarına daha sıkı sarılmaya yönelten Fethi Naci'ye gönül borcumu hep saklı tutuyorum. Çözümleyici eleştirinin kurulması çabasında, Berna Moran'ın eleştirel yaklaşım biçimini çıkış noktası olarak aldığımın da bu kitapta güçlü ipuçları olduğunu sanıyorum.

* * *

Eleştirmenin öyküsünü Sartre *Edebiyat Nedir?*'de anlatıyor.

Edebiyatımızın değerli
eleştirmeni Semih Gümüş,
eleştirinin çok okunabileceğini,
özellikle gençler tarafından
izlenebileceğini çoktan kanıtladı.

“Roman sanatının çağdaş dünyanın öğütücü yanları karşısında sürgit öldürölegelmekte oluşu, doğrusu, inandırıcılığını yitirmiş savların hâlâ ikide bir ortaya atılışına dayanıyor. Romanın yok olup gideceğini bekleyenler, yaşlanıyorlar; oysa roman sanatına herkesin öyle gereksinimi var ki. Kaldı ki, tanımlanabilir bir roman var mıdır? Herhalde bir olgunun yadsınabilmesi için, ilkin onun adamakıllı belirlenmesi gerekir.”

Eleştirmen Semih Gümüş, edebiyatımızı yakından izleyip genç yazarların yapıtlarını değerlendirirken, bu eserleri edebiyatımızın geleneğine de bağlıyor mutlaka. *Roman Kitabı*, Yaşar Kemal'den Latife Tekin'e, Kemal Tahir'den Bilge Karasu'ya uzanan romancılık geleneğimizi edebiyatın değerleri üstünden inceliyor. Çok değerli bir kaynak *Roman Kitabı*.

ISBN 978-975-07-1288-3

9 789750 712883